

Șoaptele copilăriei

Director: Prof. Staicu Ionelia
Director adj: Prof. Crăciuneanu Ioana
Tehnoredactor: Prof. Drossu Florina

Contribuții:
Prof. Puncioiu Ana
Pedag. Tatarici Mirela
Prof. Ioniță Daniela

Prof. Viorica Petrescu
Prof. Svârlefus Tasiea
Prof. Rădoi Dorinel
Prof. Oprea Mihaela
Prof. Gherge Tudora

Și celelalte cadre
didactice
ISSN 2601 - 2065
ISSN-L 2558 - 8540

FEBRUARIE 2019

NUMĂRUL 29

SPRE PRIMĂVARĂ

Iarna poezilor

*Iarna va ninge tempestiv
Cu fulgi de cuvinte,
Va posta chiciură de idei
Și promoroacă de doruri,
Apoi nămeți de gânduri
Și troiene de versuri
În total peste orizonturi
Poeme de un alb
strălucitor
Iată cum iarna dibace
Cu forță și vibrato
Produce opere de artă
În lungi convoaie.*

**Autor:
David Boia**

Dragobete

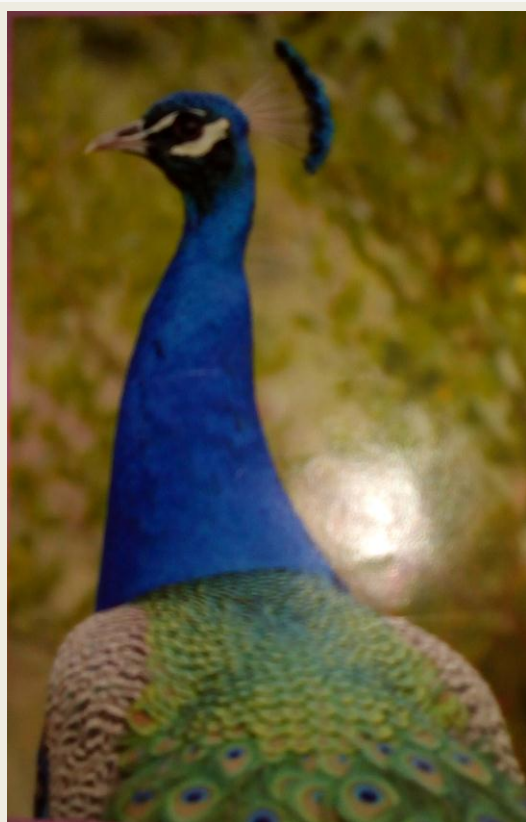
*I. Dragobetele este o sărbătoare
Ea fiind legată de iubirea dintre doi oameni.
Aceasta poate ușor să zboare,
Fiecare făcând mici gesturi pentru al lui soare!*

*III. Zeul dacic Dragobete
Oferă trandafiri la fete.
Ele răsună bucuroase,
Iar o fată florile le miroase.*

*IV. Până aici am avut de spus,
Doar o idee să vă mai zic în plus.
Dragobetele nu înseamnă numai flori,
Și mai înseamnă și multe valori!*

Autor:
Șarvarin Bianca-Maria
(clasa a VI-a B)

*II. Ziua de dragobete se sărbătorește în România,
Această sărbătoare respectând armonia!
Noi o sărbătorim pe data de 24 februarie
Și o celebrăm pe o mare arie!*

Păunii – păsări grațioase

Păsările au pene și majoritatea poate zbura cu ajutorul aripilor.

Se înmulțesc prin ouă. Păunii au o durată de viață de circa 20 de ani și sunt păsări diurne.

Păunul albastru trăiește în Europa, India și Sri Lanka.

În Europa îl regăsim în parcuri și grădini zoologice, iar în Asia, în sălbăticie. Păunii trăiesc în grupuri mici.

Atunci când păunița clocește, masculul nu se îndepărtează de cuib și dă alarma în caz de pericol.

Păunul este o pasăre curioasă, fiind interesată de construcțiile făcute de om și de culorile vii.

Păunul alb se înrudește cu păunul albastru. Acesta are ochii de culoare maro. La Grădina Zoologică din Râmnicu-Vâlcea am văzut un păun alb, care își înfoia grațios penele.

- Greutate:

- mascul 4-6 kg

- femelă 2,5-4 kg

- Lungime:

- mascul 180-230 cm

- femelă 90-100 cm

- Hrană:

- semințe, fructe, flori, insecte, mamifere

mici.

Bibliografie școlară:

„Să descoperim animalele“, Hiper

Colecția Cora, 2011

„De ce ?“, Enciclopedia pentru copii, 2017

Autor:

Lazăr Sophia (clasa a IV-a B)

Iubesc culorile !

*Creativitatea? A oferi celorlalți
un punct de vedere
la care nu s-au gândit.
Eu am gândit povestea culorilor.*

În jurul meu sunt culori: culori vesele, culori triste, culori tari, culori pale, culori clare, culori difuze, culori...În mii de feluri : optimiste, melancolice, agere, meditative, apăsătoare, jucăușe... **culori cu culoare și culori fără culoare.**

Ciudat! Cum culori cu culoare și culori fără culoare ? Există astfel de culori ? Pentru mine da, pentru că am avut zile în care, prea ocupată cu rutina zilnică, neobservând spectacolul de culori din jurul meu, acestea deveneau culori fără culoare și am avut zile în care culorile, trecându-mi de fereastra ochilor, se cuibăreau în mine, emoționându-mă.

Sunt iubitoare de culori ! Așadar, zilele mele sunt în majoritatea lor pline de culoare. Nu sunt pictor, dar îmi place să creez culori și să le aștern în manieră personală, neșcolită- ci doar simțită- pe pânză. Nu sunt scriitor, dar îmi place să colorez gândurile pentru a le așterne pe hârtie în nuanțe și tonuri de cuvinte. Nu sunt psiholog, dar îmi place să analizez și să înțeleg culorile transmise de oamenii din jurul meu.

Știți... culorile nu sunt numai cele care se văd, ci sunt cele pe care le simțim în inimă. Eu trăiesc emoții puternice atunci când pur și simplu am timp să privesc. Uneori observ perfecțiunea pe care mi-o poate arăta chiar cea mai mică florică și acest lucru îmi deschide în minte mii de tablouri picturale ; alteori privind cerul senin plutesc purtată de emoții întrebându-mă până unde se-ntinde albastul de un perfect sticlos...și astfel colind lumea nevăzută prezentul văzut, purtată de orice lucru privit cu interes. Nu este nevoie de microscop ca să poți observa... este nevoie doar de a înlătura perdeaua ochilor pentru a lăsa inima să simtă emoția.

V-a emoționat vreodată piatra ? Pe mine da, pentru că am privit-o atent.

V-a emoționat vreodată pământul? Pe mine da, pentru că l-am simțit sub tălpi, lăsând să mă inunde forța dată de negrul hrănitor.

V-a emoționat apa? Pe mine da, pentru că transparența ei clară m-a absorbit limpezindu-mi gândurile.

V-a emoționat pomul, sau frunza, sau iarba, sau gâza, sau soarele, sau luna, sau orice altceva din universul acesta rupt din culorile curcubeului? Pe mine da, pentru că fiecare dintre acestea mi-au îmbogățit simțirea umană.

Iubesc culorile ! O spun din nou spre a vă face curioși. Nu... nu mergeți la cutia de culori din librărie, nici la acuarelele din atelierele de pictură ! Nu mergeți nicăieri! Priviți numai acum, în acest moment în jurul vostru, chiar și la cel mai mărunț lucru aflat în câmpul vizual. Observați-i culoarea. O simțiți ? Regăsiți o trăire în raport cu ea ? E minunat! Și... dacă ați trecut de nivelul acesta, mergeți mai departe cu gândul și vedeți cât de multe ocazii ați risipit în trecut « văzând » până acum, prin indiferența perceperii, numai „culori fără culoare”.

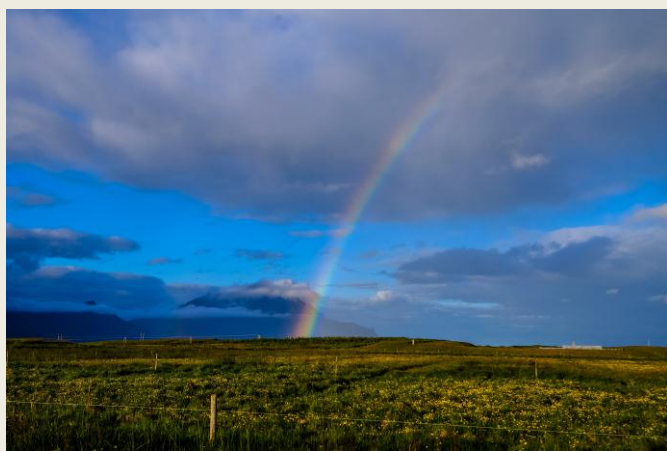
Mai mult, dacă ați înțeles acest joc, deschideți-vă ochii și inima și observați! Avem o lume clădită numai din culori. Nimic din acest Univers nu este creat în afara artei picturale. Nu mă contraziceți ! Pentru mine și aerul are culoare ! Nu-i așa că vă învâluie și pe voi acum finitul și infinitul acesta minunat?

Eu sunt doar un om iubitor de culori. Pe zi ce trece descopăr mai multe, mai multe tonuri și nuanțe. Percep culori optimiste, pesimiste, vesele, triste, îndrăznețe, timide, așezate, zburdalnice, profunde, superficiale, limpezi, difuze..., în mii de feluri le percep emoționându-mi în permanență sufletul. Viața pe care o trăiesc este colorată.

Culoarea pe care o percep acum este cea meditativă și pot mărturisi guvernată de ea doar atât: „**Iubesc culorile!**”

Autor: IMIREANU MARA HARITEA

Coordonator: prof. inv. primar OPREA MIHAELA ADELINA

Ce se află la capătul curcubeului?

Buna! Numele meu este Vivienne, dar toți îmi spun Vivi și am opt ani.

-Vivi, hai la masă!

Aceasta a fost mama mea. Mă duc să mă spăl pe mâini și plec la masă.

-Vivi, știu că de obicei ne petrecem după amiezile de sâmbătă împreună, dar eu și tati trebuie să plecăm la muncă pentru că este nevoie de semnătura noastră și nu am rezolva nimic dacă ținem în loc toată treaba până luni.

Am mai stat singură pana acum și îmi place să am toată casa pentru mine.

-Bine, mami, dar sa-mi promiteți că după ce va întoarceți jucăm un joc.

-Promitem!

Terminăm masa și mă duc în hol să îi conduc.

-Să vă luați umbrele! Afară plouă.

-Te iubim, scumpo!

Și cum sunt singură acasă, mă așez frumos pe canapea și încep să citesc dintr-o carte cu un cățeluș. Îmi place atât de mult să citesc încât nici nu îmi dau seama când citesc 25 de pagini, trec 45 de minute de când au plecat părintii și se oprește ploaia.

Afară este un soare imens. Păcat să pierzi asemenea frumusețe, așa că ies pe terasă.

În fața ochilor mei este un curcubeu super-colorat. Îi urmăresc capetele, și nu o să vă vină să credeți: capătul curcubeului este cam la două străzi distanță, adică chiar.... într-un parc!

Am mai fost în acel parc. Știu perfect drumul. Bănuiesc că nu ar fi vreo problemă dacă m-aș duce acum singură, nu? Nu!

Ajungând în parc, observ că un capăt curcubeului este fix pe acoperișul unei căsuțe de la locul de joacă. Nimic interesant... Totuși, dacă am ajuns până aici, ar fi păcat să plec fără să mă joc puțin. Aceasta este una dintre căsuțele mele preferate, deci intru în ea.

Totul se luminează. Lumina este prea puternică, așa că închid ochii. Când îi deschid, căsuța de jucărie este mai mare și mai roz. Ies afară ca să admir căsuța, dar afară nu e afară. Afară nu este parcul, ci este ceva. Nu pot descrie, dar voi încerca...

Sunt căsuțe și tarabe așezate într-un cerc. Toate parcă îți zic "Haide, descoperă-mi secretele!"

În centru era o fântână cu apa curcubeu. Arată așa de frumos...

Pe margine erau munții care împrejmuiau acest tărâm, iar, cam la 10 metri distanță una de alta, erau cascade cu apă la fel ca aceea din fântână. Toate cădeau într-un cerc care era la baza munților și îi despărțea de căsuțe.

Dar totuși, acesta pare a fi un sat locuit, deși nu este nimeni pe stradă. Atunci trebuie să fie în căsuțe.

Mă duc la cea mai apropiată și bat la ușă. Nu trece mult și o doamnă îmi deschide ușa. Are un aer atât de cald și blajin. Când ușa se deschide mai mult, din casa iese un miros de fursecuri cu ciocolata.

Mai că îmi vine să intru doar pentru acel miros, dar spre norocul meu, doamna îmi zice:

-Bun! Nu te-am mai văzut pe aici și eu îi știu pe toți. Ești nouă? Te pot ajuta cu ceva?

-Buna ziua! Sincer, nu prea știu ce e cu mine aici...

-Hai, intra și povestește-mi ce s-a întâmplat. Între timp îți pot da și niște fursecuri cu ciocolata abia scoase din cuptor.

Păi... Nu mă așteptam la atâta ospitalitate din partea unei străine. Gândul îmi stă numai la fursecuri (nu e vina mea, mami le face atât de bune încât au devenit desertul meu preferat). Doamna pare să observe asta și îmi zice să mă așez într-o cameră cât se duce ea să aducă fursecurile.

Cât o aștept, mă uit în jur. Casa este atât de frumos decorată... M-aș putea obișnui ușor să trăiesc aici.

-Deci, dragă... Spune-mi cum te cheamă și ce e cu tine. Și servește-te cu câte vrei, spune doamna, punând fursecurile pe masă și așezându-se pe scaunul din fata mea.

Îi povestesc tot ce s-a întâmplat. Când termin mă întreb dacă nu am luat-o pe cărări, dar ea pare să mă înțeleagă.

-Același lucru l-am pățit și eu acum multi ani. De vreme ce nu multi oameni au această șansă, îți voi da ceva, care te va ajuta să te întorci aici de câte ori vrei. Vei avea aici o căsuță dotată cu tot ce ai tu nevoie, iar în casa ta din cealaltă lume va fi un portal prin care numai tu vei putea să îl vezi și să îl treci, atâta timp cât porți această brățară, îmi spune doamna, dându-mi o brățară cum orice fată și-ar dori.

-Acum mergi acasă. Dacă părinții tăi au venit și nu te găsesc, nu va fi bine. Pune-ți brățara și du-te în casa roz. Aceasta te va duce înapoi acasă.

-Unde este portalul? Întreb eu pentru a mă asigura că pot să mă întorc și să primesc mai multe răspunsuri.

-În locul unde ai văzut acest curcubeu prima dată.

Asta mi s-a întâmplat acum cinci ani. De atunci vizitez în fiecare zi tărâmul curcubeu. M-am împrietenit cu fiecare sătean, mai ales cu doamna care m-a întâmpinat în prima zi, pe care am aflat că o cheamă Mira.

Autor:

Ficleanu Delia Ștefania, clasa a VI-a B

Mănâncă sănătos ca să crești frumos

Ca și legumele, fructele de toate felurile și culorile sunt sănătoase. Împreună cu legumele sunt singurele alimente care aduc în organism vitamina C. Nu trebuie să treacă nicio zi fără să mănânci fructe. Ele conțin multe vitamine, minerale și fibre. Le poți mânca între mese, ca gustări sau la sfârșitul unei mese, ca desert.

De asemenea, poți bea suc de fructe, la fel de sănătos ca și fructele întregi.

"În pauza de la școală

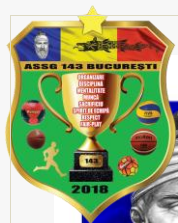
Sau oriunde eu ma joc, Mănânc cu poftă o banană

Sau o pară într-un joc"!

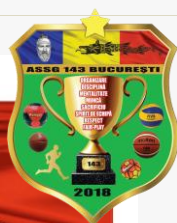

Autor:

Profesor Gherghie Tudora

ASSG 143 - NOUĂ NE PASĂ DE SPORT

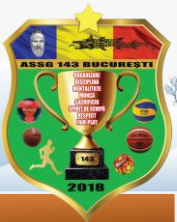
Sportul ne unește

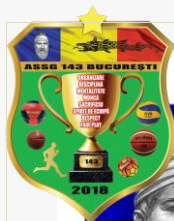
În aprilie 2018 CSM București (Clubul Sportiv Municipal București) în parteneriat cu ISMB (Inspectoratul Școlar al Municipiului București) a inițiat proiectul "Sportul ne unește" cu scopul promovării și popularizării conceptului de "mișcare" în rândul elevilor din capitală.

Școala noastră, prin ASS (Asociația Sportivă Școlară), a fost una dintre unitățile norocoase în această privință, campionii de la CSM, prin secțiile de atletism, handbal, rugby și volei, vizitându-ne într-una din zile.

Mobilizarea elevilor noștri a fost una exemplară, nu mai puțin de 90 de viitori sportivi ai ASSG 143 participând la fiecare atelier.

Așa cum ne-a obișnuit, reporterul de serviciu al ASSG 143, Sabina Calma s-a aflat la fața locului încercând să "smulgă" cât mai multe opinii de la oaspeții noștri de seamă.

ASSG 143 - NOUĂ NE PASĂ DE SPORT

I 1

R: Ce urmărește CSM București prin proiectul "Sportul ne unește" ?

Numele meu este Mihai Stoica, fost sportiv de performanță, actualmente antrenor și fac parte din Comisia metodică a CSM București.

CSM București împreună cu Primăria Municipiului București desfășoară această acțiune cu scopul de a atrage către sportul de performanță cât mai mulți copii și a le insufla celor care nu vor să facă sport de performanță dragostea pentru mișcare și sport.

R: Pe viitor se vor mai face astfel de acțiuni?

Evident. Această acțiune care a început în primăvara acestui an v-a continua și anul viitor până la începutul lunii martie, când v-a cuprinde în total 35 de școli din tot Bucureștiul, la care noi am fost sau urmează să mergem.

R: Ce părere aveți despre copiii noștri?

Am fost la multe școli unde am văzut și copii cuminți dar și mai neastâmpărați. Cei de aici m-i s-au părut foarte disciplinați. Când i-am văzut la lucru efectiv, pe ateliere, la sporturile pe care le aveau, mi s-au părut destul de interesați. Am văzut copii entuziasmați la handbal și fericiți la baschet. Una peste alta cred că în școala voastră aveți copii frumoși, minunați.

I 2

Numele meu este Vasile Adrian, am 22 de ani și sunt atlet de performanță al CSM –ului. În momentul de față atletismul este totul pentru mine și-mi doresc să văd cât mai mulți copii îndreptându-se către atletism.

R: La ce ne ajută atletismul în viața de zi cu zi?

Atletismul stă la baza multor sporturi. Indiferent că este vorba de handbal, volei, baschet, fotbal, la toate aceste sporturi se aleargă și este bine să învățăm să alergăm corect. Atunci și sănătatea noastră se v-a menține într-o stare optimă.

R: Ați văzut copii cu potențial la școala noastră?

Da, am văzut foarte mulți copii talentați, îndeosebi la clasele mici, pregătitoare, a I-a și a II-a. E bine, înseamnă că România are viitor în sport.

I 3

Numele meu este Adi Dobre, sunt gazetar sportiv, dar lucrez și la CSM București la comunicare. Am peste 20 de ani de presă, o carte scrisă, comentez la Eurosport și Digi Sport. Noi facem această acțiune cam de un an. Mergem prin școlile din București pentru a explica copiilor cât de important este sportul și nu neapărat cel de performanță. Venim cu sportivi și antrenori de performanță ai clubului nostru, împărțim copiii pe ateliere și pur și simplu ne jucăm și bucurăm împreună. Întotdeauna pe la școlile pe unde am fost am lăsat copii bucuroși. La școala voastră am întâlnit poate cei mai cuminți și organizați copii din acțiunile noastre...și avem 2-3 pe săptămână. Este foarte frumos să lucrezi cu copiii, pentru că ei sunt viitorul țării. Copiii trebuie să facă sport, să învețe, să primească o educație corectă.

REPORTER: Sabina Calma (clasa a V-a A)

Autor:

Prof. Rădoi Dorinel

